та кърпа, която държеше въ лѣвата си ржка, и съ десната въртѣше надъ главата си бича.

Сичкытѣ предстоящы ржкоплеснжхж и са засмѣхж при новата тъзи и остроумна подигравка на настойника; а той насърченъ отъ бравото на събраніето, пристжпи, като политаше, къмъ Пикильо и го удари съ бича отъ страна.

Но и Пикильо нападнж точъ часъ на него и го мушнж съ ножа силно.

Настойникътъ побѣснѣлъ отъ ядъ, паднж; а разбойницытѣ са впуснжхж на Пикильо, сграбчихж го, повалихж го предъ краката си, и десеть саби измъкнжты бѣхж готовы да го съсѣкжтъ.

« Стойте! извика капетанинътъ, стойте! Тако ми сичкытѣ светцы на Испанія! сраженіето бѣше законно и раната си има мѣстото.

— И много добрѣ го има, израмжа Каралъ.

— Браво! Пикильо, браво! слѣдоваше капетанинътъ, безъ да го е грижа какво станж на настойника му; и вый, господа, тако ми светого Ивана Крьстителя, моя патронъ, пазете са добрѣ да не бутнете този новъ събратъ, който извърши пьрвыя си опытъ; щомъ единъ пжть младото тигърче окуса кръвьта, бждете спокойны, той е вече нашъ. Ела тука, Пикильо, и вый дигнете Карала и нека иде да си изцѣри раната.

— Нека бжде, отговори настойникътъ; но свидѣтели да сте че ще го направіж да опыта и той остріето на сабята ми.

— Туй е ваша работа, отговори студено капетанинътъ, тъкмете са помежду си. И подиръ туй, когато пренасяхж Карала: « Видишъ ли, рече той на Пикильо съ пріятелскый гласъ, и като учитель кога съввѣтува ученика си, ты го мушна много долу, трѣбваше да го прободешъ повысоко. »

Отъ този день Жуанъ-Батиста са обхождаше къмъ младыя си ученикъ не помалко жестоко и скотски, защото инакъ му бѣше невъвможно, но подружески. Него отдавно бѣ отчаяло поведеніето на Пикильо; но катовидѣ че можете да го направи полезенъ, гледаше го като нѣщо безцѣнно, което щѣше